

İsyanımın Suskun Gezgini

– ferda'ca · 13 Haziran 2014

İsyanımın Suskun Gezgini

Güneşin kızılığında

açıyor militan çiçekleri.

Ellerimin vahasında .

dilenci düşlerim süslüyor çölleri.

"Yusuf'un" gömleği

ölülerin suskunluğu

hüzzam oluyor.

Çürüyor sevda giysileri.

Aşamadığım uçurumlar

azarlıyor kaderimi...

Derin bir ses var gözlerimde

Bin yıllık titrek yalnızlığımın

yatılısı coğrafyasız bakışlar...

Sürünüyor karanlık tünellerde

çekip kurtarmak istediğim aydınlıklar...

Geç soğuyor feryatlar

aşamadığım uçurumlarda.

Kaplamış yüregimi buzullar

canımdan can almış ayrılıklar.

Gecenin esneyen ağzında

boynumu büküyor

sol yanımdaki yangınlar...

Karanlıklar derin

karanlıklar bin çığlık koparır.

Bakarım sonsuzluktan

bir nefes gibi yokluğuna.

dönemem istesem de güneşe...

Yorar nargile horultusu geceyi

yaslanır güvercinin göğsüne

günlerin kadvraları...

Eziliyorken zamanın tekerleğinde

tüm çalınmış çiçekler

bohçaladım şiirlerimi

ayırdım ruhumu bedenden

daha yürümeyi öğrenmeden

kalktım sana geldim.

Uyuyordun masal dünyasında

kanatlandı nefesim

yitik türkülerin ağıtlarında...

İçim ezilse de dinlerken...

Ferda Özsoy